

skadevoldende handlingens ophør, jf. § 3, stk. 3, nr. 1 og 2.

Efter forslaget gælder bestemmelsen kun i det omfang, andet ikke følger af andre bestemmelser i loven. Som eksempel på bestemmelser med et andet begyndelsestidspunkt kan – ud over § 3, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. ovenfor – nævnes fristen på 20 år for indlån i pengeinstitutter mv., der efter § 7 regnes fra den seneste indsættelse, hævnning, rentetilskrivning eller postering i øvrigt på kontoen. Også blandt de øvrige regler om særlige forældelsesfrister og tillægsfrister findes regler, der fastsætter et andet begyndelsestidspunkt, jf. f.eks. §§ 8-10.

Til stk. 2

Løbedage udskyder ikke forfaldsdagen, men når betaling sker inden løbedagsfristens udløb, kan kreditor ikke gøre misligholdelsesbeføjelser gældende mod debitor.

Efter gældende ret er der usikkerhed med hensyn til, om løbedage udskyder forældelsesfristens begyndelsestidspunkt.

I stk. 2 foreslås en bestemmelse om, at hvis der er indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, skal forældelsesfristen først regnes fra betalingsfristens udløb.

En tillægsfrist i form af løbedage kan enten være aftalt i det konkrete kontraktforhold eller bero på præceptiv lovgivning eller deklatoriske regler, der ikke er fraveget i det enkelte aftaleforhold. Som eksempel på præceptive regler om løbedage kan nævnes lejelovens § 33, stk. 3, 2. pkt., jf. § 35, og kildeskattelovens §§ 58 og 61, stk. 4-6, jf. § 58. Som eksempel på deklatoriske regler kan nævnes gældsbrevslovens § 5, stk. 3, samt pantebrevsformularernes bestemmelser om løbedage.

Bestemmelsen i stk. 2 gælder ikke alene for krav, hvis begyndelsestidspunkt fastsættes i medfør af § 2, stk. 1, men også for krav omfattet af § 2, stk. 5. Bestemmelsen vil derimod ikke gælde for krav, hvor begyndelsestidspunktet fastsættes i medfør af § 2, stk. 3 og 4.

Til stk. 3

Det foreslås i stk. 3 – som supplement til den almindelige regel i stk. 1 – at medtage en præcisering af begyndelsestidspunktet i tilfælde, hvor fordringen er opstået ved misligholdelse af kontrakt, således at det udtrykkeligt angives, at begyndelsestidspunktet i disse tilfælde er *tidspunktet for misligholdelsen*.

Begyndelsestidspunktet afhænger herefter af karakteren af misligholdelsen og af, hvilke beføjelser medkontrahenten gør gældende.

Ved krav om *naturalopfyldelse* løber forældelsen fra det tidspunkt, da den pågældende ydelse kunne kræves, mens fristen ved erstatnings- eller tilbagebetalingskrav i anledning af *forsinkelse eller manglende erlæggelse* løber fra det tidspunkt, da betingelserne for den påståede misligholdelsesbeføjelse var opfyldt. Ved ophævelse vil dette normalt sige det tidspunkt, da forsinkelsen var væsentlig.

Ved krav i anledning af *mangler* er begyndelsestidspunktet det tidspunkt, da manglen foreligger. Det vil ved mangler i køb af løsøre normalt sige leveringstidspunktet og ved mangler i entrepriseforhold, reparationsaftaler og lignende normalt afleveringstidspunktet. Hvis manglen eller fejlen først kan konstateres på et senere tidspunkt, indebærer suspensionsreglen i § 3, stk. 2, at fristen først løber fra det tidspunkt, da manglen eller fejlen blev eller burde være blevet opdaget.

Ved krav i anledning af *fejlagtig rådgivning og lignende* vil begyndelsestidspunktet normalt være det tidspunkt, da fejlen begås, eller det fejlagtige råd gives. Ved krav i anledning af varetægtskader – dvs. skader på ting, som skyldneren som led i kontraktforholdet har i sin besiddelse med henblik på reparation, opbevaring mv. – vil begyndelsestidspunktet normalt være tidspunktet for skadens indtræden, dvs. det tidspunkt, da den opbevarede genstand beskadiges, bortkommer mv.

Til stk. 4

Det foreslås i stk. 4 – ligeledes som supplement til den almindelige regel i stk. 1 – at præcisere, at begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen for erstatningskrav uden for kontrakt er *tidspunktet for skadens indtræden*.

I modsætning hertil løber de absolutte frister på 30 år (erstatning for personskade og miljøskade) og 10 år (erstatning for anden skade uden for kontraktforhold) fra den skadevoldende handlingens ophør, jf. § 3, stk. 3, nr. 1 og 2.

Ved bestemmelsen i stk. 4 videreføres gældende praksis med hensyn til fastlæggelsen af begyndelsestidspunktet ved erstatningskrav uden for kontrakt.

Det følger heraf, at hvis der ved personskade er forskel på tidspunktet for den skadelige påvirkning og tidspunktet for lidelsens opståen – dvs. hvor den skadevoldende handling ikke umiddelbart resulterer i en konstaterbar skade – er det som udgangspunkt tidspunktet for lidelsens opståen, som er afgørende. Kra-